

Kniha Jóel a laodicejská Církev adventistů sedmého dne – číslo tři

Vinice červeného vína

Jeff Pippenger

2025-12-03

Předchozí článek jsme uzavřeli otázkou: „Jsou-li tyto pojmy stanoveny, lze položit otázku, jak se stalo, že při 11. září se kniha Jóel stala poselstvím, které Petr ztotožnil s Letnicemi?“

Petr poukazoval na to, že se Joel naplnil v den Letnic, což je časový bod označující konec letničního období. V letničním období došlo na počátku ke zjevení Ducha svatého a potom na jeho konci k většímu zjevení Ducha svatého. Na základě víry, s porozuměním, že jak Bible, tak Duch proroctví vztahují Joele na dobu pozdního deště, můžeme vědět, že se kniha Joel stala přítomnou pravdou 11. září; a že každý prvek této knihy bude mluvit přímo o prorockých dějinách začínajících 11. zářím a pokračujících až k sedmi posledním ranám včetně, které Joel označuje jako „den Hospodinův“.

Jak bylo předobrazeno rokem 1888, dne 11. září se předložení laodikejského poselství stalo přítomnou zkušební pravdou. Izajáš předobrazuje totéž poselství v padesáté osmé kapitole hlasem polnice, který ukazuje Božímu lidu jejich přestoupení. „Den“, kdy Izajáš začíná pozdvihovat svůj hlas jako polnici, je tímž dnem, kdy zpívá píseň o vinici.

V ten den zpívejte o ní: Vinice s červeným vínem. Já, Hospodin, ji střežím; budu ji zavlažovat každou chvíli; aby jí nikdo neuškodil, budu ji střežit ve dne i v noci. Hněv ve mně není; kdo by mi v boji postavil proti mně trn a hloží? Prošel bych jimi, spálil bych je všechny spolu. Anebo ať se chopí mé síly, aby se se mnou smířil; a smíří se se mnou. Ty, kdo pocházejí z Jákoba, učiní, že zakoření; Izrael rozkvete a vypučí a naplní tvář světa ovocem. Izajáš 27,2–6.

Moderní duchovní „Izrael rozkvete a vyraší a naplní povrch světa ovocem“ v době pozdního deště, neboť raný déšť působí pučení a rozkvet rostliny a pozdní déšť přináší ovoce. Když se 11. září zřítily budovy New Yorku, sestoupil mocný anděl ze Zjevení osmnácté kapitoly a pozdní déšť začal skrápět. V té době měli Boží strážníci troubit na polnici k laodicejské církvi. Izajášovo poselství, které označuje hříchy Božího lidu, je také písní o vinici červeného vína. První kapitola Jóele je právě tímto poselstvím.

Slovo Hospodinovo, které přišlo k Jóelovi, synu Petúelovu.

Slyšte toto, starci, a naslouchejte, všichni obyvatelé země. Stalo se to za vašich dnů, anebo za dnů vašich otců? Vypravujte o tom svým synům, a vaši synové ať to vypravují svým synům, a jejich synové dalšímu pokolení.

Co zůstalo po housenicích, sežrala kobylka; a co zůstalo po kobylce, sežral brouk; a co zůstalo po brouku, sežrala žravá housenka.

Probud'te se, opilci, a plačte; a kvílejte, všichni pijáci vína, kvůli novému vínu; neboť bylo odňato vašim ústům.

Nebo proti mé zemi vytáhl národ, mocný a bez počtu; jeho zuby jsou zuby lva a jeho stoličky jsou jako u velikého lva. Zpustošil mou révu a oloupal mou fíkovnu; obnažil ji docela a odhodil ji, její ratolesti zbělely. Naříkej jako panna přepásaná žíní pro muže svého mládí. Obětní dar i úlitba jsou odňaty z domu Hospodinova; kněží, služebníci Hospodinovi, truchlí. Pole je zpustošené, země truchlí; neboť obilí je zničeno, mošt vyschl, olej chřadne.

Zastyd'te se, ó rolníci; kvílejte, ó vinaři, nad pšenicí a nad ječmenem; neboť žeň polní zahynula. Réva uschla a fíkovník chřadne; granátovník, i palma a jabloň, ba i všecko stromoví polní, uschlo; neboť radost uvadla od synů lidských.

Přepašte se a naříkejte, kněží; kvílejte, služebníci oltáře; pojd'te, přenocujte v žíněném rouchu, služebníci mého Boha, neboť od domu vašeho Boha je odňata oběť přídavná i úlitba. Posvěťte púst, svolujte slavnostní shromáždění, shromážděte starší i všechny obyvatele země do domu Hospodina, svého Boha, a volejte k Hospodinu: Ach, ten den! Neboť den Hospodinův je blízko a přijde jako zhouba od Všemohoucího. Což není pokrm odňat před našima očima, ano, radost i veselí od domu našeho Boha? Semeno shnilo pod svými hroudami, sýpky jsou zpustošeny, stodoly jsou pobořeny, neboť obilí uschlo. Jak sténá dobytek! Stáda skotu jsou zmatená, protože nemají pastvu; ano, i stáda ovcí hynou.

Hospodine, k tobě budu volat, neboť oheň pohltil pastviny pustiny a plamen spálil všechny stromy pole. Také polní zvěř k tobě volá, neboť vodní toky vyschly a oheň pohltil pastviny pustiny. Joel 1,1–20.

První kapitola Joele pojednává o zničení Boží vinice. Izajáš vymezuje „onen den“ jako den, kdy začíná pozdní déšť, neboť rostliny v onen den začínají kvést a pučet. Skutečnost, že nás Izajáš informuje, že Boží lid „zapustí kořeny“, „pokvete a vypučí“ a naplní zemi „ovocem“, znázorňuje postupné dějiny o třech krocích. Rostlina zapouští „kořeny“ do země. „Zapustit kořeny“ tedy znamená stát na zemi, která je přízemím či základem. Ti, kdo „vyjdou z Jákoba“, „zapustí kořeny“ a poté jsou nazváni „Izraelem“. Ti, kdo vyjdou ze zkušenosti Laodiceje, jsou pak nazváni filadelfskými, ačkoli zachování této zkušenosti vyžaduje vítězství v procesu zkoušky, který končí u nedělního zákona.

Prorocký vztah Jákoba (uchvatitele) a Izraele (toho, který přemáhá) označuje, že v době 9/11 ti, kdo „zapouštějí kořeny“ tím, že se vracejí k základům, tehdy a tam vstupují do smluvního vztahu. Prorocky je změna jména symbolem smlouvy, jak to představují Abram na Abrahama, Saraj na Sárú, Jákob na Izraele a další. V uvedeném verši ti, kdo se v době 9/11 navrátili ke starým základním pravdám, vstoupili do smluvního vztahu právě tehdy, když déšť začal přinášet květy a pupeny. Při nedělním zákoně bude celý svět naplněn „ovocem“, neboť tehdy bude déšť vylit bez míry.

Izajáš musí souhlasit s Izajášem a ovšem i všemi ostatními proroky, avšak právě Izajáš má pozdvihnout svůj hlas jako polnící a ukázat laodicejským adventistům sedmého dne jejich hříchy v kontextu písně o vinici. Tuto píseň zpíval Ježíš v podobenství o vinici. Vinice jej přivedla k pláči,

když naposledy před křížem pohlédl na Jeruzalém a věděl, že starověký Izrael dospěl ke konci své doby milosti a jako Boží smluvní lid je pomíjen. Zároveň Kristus vstupoval do smlouvy s lidem, který přinese náležité ovoce z Boží vinice. Ať již šlo o příběh vinice u Jozua na počátku, nebo u Ježíše na konci, ti, kdo se stali lidem nové smlouvy, předobrazovali sto čtyřicet čtyři tisíc.

Kristus hovořil o Izajášově proroctví o vinici, stejně jako sestra Whiteová.

„Podobenství o vinici se nevztahuje pouze na židovský národ. Má poučení i pro nás. Církev v této generaci byla Bohem obdařena velikými výsadami a požehnáními a On očekává odpovídající ovoce.“ Christ Object Lessons, 296.

Je poučné přečíst si pasáž, která vede k poslednímu výroku z Ducha proroctví.

„Kapitola 23 — Hospodinova vinice“

„Židovský národ“

„Po podobenství o dvou synech následovalo podobenství o vinici. V prvním Kristus postavil před židovské učitele důležitost poslušnosti. Ve druhém poukázal na bohatá požehnání udělená Izraeli a v nich ukázal Boží nárok na jejich poslušnost. Předestřel jim slávu Božího záměru, který mohli skrze poslušnost naplnit. Když poodhrnul závoj budoucnosti, ukázal, jak tím, že nenaplnil jeho záměr, celý národ ztrácel jeho požehnání a přivolával na sebe zkázu.“

„Byl jeden hospodář,“ řekl Kristus, „který vysadil vinici, ohradil ji kolem, vykopal v ní lis a vystavěl věž, pronajal ji vinařům a odcestoval do daleké země.“

„Popis této vinice podává prorok Izaiáš: ‚Nyní budu zpívat svému milovanému píseň mého milého o jeho vinici. Můj milovaný měl vinici na velmi úrodném pahorku; ohradil ji, vybral z ní kamení a osázel ji ušlechtilou révou; vystavěl uprostřed ní věž a také v ní vytesal lis; a očekával, že vydá hrozny.‘ Izajáš 5,1.2.“

„Hospodář si z pustiny vybere kus země; ohradí jej, vyčistí a obdělá a osází vybranou révou v očekávání bohaté sklizně. Od tohoto pozemku ve své převaze nad neobdělanou pustinou očekává, že mu bude ke cti tím, že ukáže výsledky jeho péče a námahy vložené do jeho obdělávání. Tak si Bůh vyvolil lid ze světa, aby byl vychováván a vzděláván Kristem. Prorok praví: ‚Vinnice Hospodina zástupů je dům izraelský a muži judští jsou jeho rozkošná sadba.‘ Izajáš 5,7. Na tento lid Bůh vylil veliká privilegia a bohatě jej požehnal ze své hojné dobroty. Očekával od nich, že jej oslaví přinášením ovoce. Měli zjevovat zásady jeho království. Uprostřed padlého, bezbožného světa měli představovat Boží charakter.“

„Jako Hospodinova vinice měli nést ovoce zcela odlišné od ovoce pohanských národů. Tyto modlářské národy se oddaly páchání nepravosti. Násilí a zločin, chamtivost, útlak a nejzvrácenější praktiky se bezuzdně pěstovaly. Nepravost, mravní zkaženost a bída byly ovocem zkaženého stromu. V příkrém protikladu mělo být ovoce nesené révou Boží výsadby.“

„Výsostným právem židovského národa bylo představovat Boží charakter tak, jak byl zjeven Mojžíšovi. V odpověď na Mojžíšovu modlitbu: ‚Ukaž mi svou slávu,‘ Hospodin zaslíbil: ‚Dám, aby před tebou prošla veškerá má dobrota.‘ Exodus 33,18.19. ‚A Hospodin prošel před

ním a provolal: Hospodin, Hospodin Bůh, milosrdný a milostivý, shovívavý a hojný v dobrotě a pravdě, prokazující milosrdenství tisícům, odpouštějící nepravost, přestoupení i hřích.‘ Exodus 34,6.7. To bylo ovoce, které Bůh od svého lidu žádal. V čistotě jejich povahy, ve svatosti jejich života, v jejich milosrdenství, laskavosti a soucitu měli ukázat, že ‚zákon Hospodinův jest dokonalý, občerstvuje duši.‘ Žalm 19,8.“

„Prostřednictvím židovského národa bylo Božím záměrem udělit všem národům hojné požehnání. Prostřednictvím Izraele měla být připravena cesta pro šíření Jeho světla do celého světa. Národy světa v důsledku následování zkažených zvyků ztratily poznání Boha. Přesto je Bůh ve svém milosrdenství nevyhladil z existence. Zamýšlel jim dát příležitost, aby se s Ním seznámily skrze svou církev. Ustanovil, aby zásady zjevené skrze Jeho lid byly prostředkem k obnovení mravního obrazu Boha v člověku.“

„Právě k naplnění tohoto záměru povolal Bůh Abrahama z jeho modlářského příbuzenstva a přikázal mu, aby přebýval v zemi Kanaán. ‚Učiním z tebe veliký národ,‘ řekl, ‚a požehnám ti a učiním tvé jméno velikým; a budeš požehnáním.‘ Genesis 12,2.“

„Potomci Abrahamovi, Jákob a jeho potomstvo byli přivedeni dolů do Egypta, aby uprostřed onoho velikého a ničemného národa mohli zjevovat zásady Božího království. Bezúhonnost Josefa a jeho podivuhodné dílo při zachování života všeho egyptského lidu byly předobrazem Kristova života. Mojžíš a mnozí další byli svědky Božími.

„Když Hospodin vyváděl Izrael z Egypta, znovu zjevil svou moc a své milosrdenství. Jeho podivuhodné skutky při jejich vysvobození z otroctví a jeho jednání s nimi na jejich putování pustinou nebyly jen k jejich prospěchu. Měly sloužit jako názorné poučení okolním národům. Hospodin se zjevil jako Bůh vyvýšený nade všechnu lidskou moc a velikost. Znamení a divy, které činil ve prospěch svého lidu, ukazovaly jeho moc nad přírodou i nad nejmocnějšími z těch, kdo přírodu uctívali. Bůh prošel pyšnou zemí egyptskou, jako projde zemí v posledních dnech. Ohněm a bouří, zemětřesením a smrtí vykoupil veliký JÁ JSEM svůj lid. Vyvedl je ze země otroctví. Vedl je „velikou a hroznou pouští, kde byli ohniví hadi a štíři i žížeň“. Deuteronomium 8:15. Vyvedl jim vodu z „křemenné skály“ a sytil je „obilím nebeským“. Žalm 78:24. „Neboť,“ pravil Mojžíš, „Hospodinovým podílem je jeho lid, Jákob je díl jeho dědictví. Nalezl ho v zemi pouštní, v pustém a vytím naplněném pustině; obklopoval jej, pečoval o něj, střežil jej jako zřítečníci svého oka. Jako orel probouzí své hnízdo, vznáší se nad svými mláďaty, rozprostírá svá křídla, bere je a nosí je na svých perutích: tak jej vedl sám Hospodin a nebylo s ním cizího boha.“ Deuteronomium 32:9–12. Tak je přivedl k sobě, aby přebývali jako pod stínem Nejvyššího.“

„Kristus byl vůdcem synů Izraele při jejich putování pouští. Zahalen v oblakovém sloupu ve dne a v ohnivém sloupu v noci je vedl a řídil. Chránil je před nebezpečími pouště, uvedl je do zaslíbené země a před očima všech národů, které neuznávaly Boha, ustanovil Izrael za své vlastní vyvolené dědictví, vinici Hospodinovu.

„Tomuto lidu byly svěřeny Boží výroky. Byl obehnán příkazy Jeho zákona, věčnými zásadami pravdy, spravedlnosti a čistoty. Poslušnost těchto zásad měla být jeho ochranou, neboť by jej uchránila před tím, aby se sám nezničil hříšnými skutky. A jako věž na vinici postavil Bůh

uprostřed země svůj svatý chrám.

„Kristus byl jejich učitelem. Jako byl s nimi na poušti, tak měl být i nadále jejich učitelem a vůdcem. Ve svatostánku i v chrámu přebývala jeho sláva ve svaté šekině nad slitovnicí. V jejich prospěch ustavičně zjevoval bohatství své lásky a trpělivosti.

„Bůh si přál učinit ze svého lidu Izraele chválu a slávu. Byla jim dána každá duchovní přednost. Bůh jim neodepřel nic, co by bylo příznivé pro utváření charakteru, který by je učinil jeho představiteli.

„Jejich poslušnost zákonu Božímu by z nich učinila podivuhodný příklad prosperity před národy světa. Ten, který jim mohl dát moudrost a dovednost ke všelikému řemeslnému dílu, by i nadále byl jejich učitelem a zušlechťoval a povznášel by je skrze poslušnost Jeho zákonům. Kdyby byli poslušní, byli by uchráněni od nemocí, které sužovaly ostatní národy, a byli by požehnáni svěžestí rozumu. Sláva Boží, Jeho velebnost a moc měly být zjeveny v celé jejich prosperitě. Měli být královstvím kněží a knížat. Bůh jim poskytl všechny prostředky k tomu, aby se stali největším národem na zemi.“

„Tím nejurčitějším způsobem jim Kristus skrze Mojžíše předložil Boží záměr a jasně vyložil podmínky jejich blahobytu. „Jsi lid svatý Hospodinu, svému Bohu,“ řekl; „Hospodin, tvůj Bůh, si tě vyvolil, abys mu byl zvláštním lidem nade všechny národy, které jsou na povrchu země.... Věz tedy, že Hospodin, tvůj Bůh, on je Bůh, Bůh věrný, který zachovává smlouvu a milosrdenství těm, kdo ho milují a ostříhají jeho přikázání, do tisícího pokolení.... Proto budeš zachovávat přikázání, ustanovení a soudy, které ti dnes přikazují, abys je činil. I stane se, budeš-li těchto soudů poslouchat, zachovávat je a plnit je, že Hospodin, tvůj Bůh, ti bude zachovávat smlouvu a milosrdenství, které přísáhl tvým otcům; bude tě milovat, požehná ti a rozmnoží tě; požehná také plodu tvého života a plodu tvé země, tvému obilí, tvému vínu i tvému oleji, přírůstku tvého skotu a stádům tvého bravu v zemi, o které přísahal tvým otcům, že ti ji dá. Budeš požehnanější než všechny národy.... A Hospodin od tebe odejme každou nemoc a nevalí na tebe žádnou ze zlých egyptských nemocí, které znáš.“ Deuteronomium 7,6.9.11–15.

„Kdyby zachovávali Jeho přikázání, Bůh jim zaslíbil, že jim dá tu nejjemnější pšenici a z skály jim vyvede med. Dlouhým životem by je nasýtil a ukázal by jim své spasení.“

„Adam a Eva ztratili Eden neposlušností vůči Bohu a kvůli hříchu byla prokleta celá země. Jestliže by však Boží lid dbal jeho pokynů, jejich země by byla navracena k úrodnosti a kráse. Sám Bůh jim dal pokyny ohledně obdělávání půdy a oni s ním měli spolupracovat na její obnově. Tak by se celá země pod Boží správou stala názorným poučením o duchovní pravdě. Jako měla země poslušností jeho přírodních zákonů vydávat své poklady, tak srdce lidu měla poslušností jeho mravního zákona odrážet vlastnosti jeho charakteru. I pohané by rozpoznali převahu těch, kdo sloužili živému Bohu a uctívali jej.“

„Hle,“ řekl Mojžíš, „naučil jsem vás ustanovením a soudům, jak mi přikázal Hospodin, můj Bůh, abyste tak činili v zemi, do níž vcházíte, abyste ji obsadili. Zachovávejte je tedy a činite je; neboť to je vaše moudrost a vaše rozumnost před zraky národů, které uslyší o všech těchto ustanoveních a řeknou: Jistě tento veliký národ je lid moudrý a rozumný. Neboť který národ je

tak veliký, který by měl bohy tak blízké sobě, jako je Hospodin, náš Bůh, nám ve všem, o cokoli ho vzýváme? A který národ je tak veliký, který by měl ustanovení a soudy tak spravedlivé jako celý tento zákon, který vám dnes předkládám?“ Deuteronomium 4,5–8.

„Synové Izraele měli obsadit veškeré území, které jim Bůh určil. Ty národy, které odmítly uctívání a službu pravému Bohu, měly být zbaveny svého vlastnictví. Božím záměrem však bylo, aby skrze zjevení svého charakteru prostřednictvím Izraele byli lidé přitahováni k Němu. Celému světu mělo být dáno evangelijní pozvání. Prostřednictvím učení obětní služby měl být Kristus vyvýšen před národy a všichni, kdo by k Němu vzhledli, měli žít. Všichni, kdo se podobně jako Rachab, Kananejka, a Rút, Moábka, odvrátili od modlářství k uctívání pravého Boha, měli se připojit k Jeho vyvolanému lidu. Jak se počet Izraelců zvětšoval, měli rozšiřovat své hranice, až by jejich království obsáhlo celý svět.“

„Bůh si přál přivést všechny národy pod svou milosrdnou vládu. Přál si, aby země byla naplněna radostí a pokojem. Stvořil člověka pro štěstí a touží naplnit lidská srdce nebeským pokojem. Přeje si, aby rodiny zde na zemi byly symbolem veliké rodiny nahoře.“

„Izrael však nenaplnil Boží záměr. Hospodin prohlásil: ‚Já jsem tě byl vysadil jako ušlechtilou révu, veskrze pravé símě; jak ses mi tedy změnila v zplanělý výhonek cizí révy?‘ Jeremjáš 2,21. ‚Izrael je zpustlá réva, vydává ovoce sám sobě.‘ Ozeáš 10,1. ‚A nyní, obyvatelé jeruzalémští a muži judští, rozsuzujte, prosím, mezi mnou a mou vinicí. Co se ještě mělo udělat pro mou vinici, co jsem v ní neučinil? Proč, když jsem čekal, že vydá hrozny, vydala plané hrozny? A nyní tedy vám oznámím, co učiním se svou vinicí: odstraním její ohradu, a bude spásána; zbořím její zeď, a bude pošlapána. Obrátím ji v spoušť; nebude prořezávána ani okopávána, ale vzejdou na ní trní a hloží; oblakům také přikážu, aby na ni nedštily déšť. Neboť ... očekával právo, ale hle, bezpráví; spravedlnost, ale hle, křik.‘ Izajáš 5,3–7.“

„Hospodin prostřednictvím Mojžíše postavil před svůj lid následek nevěrnosti. Tím, že odmítnou zachovávat Jeho smlouvu, odříznou se od Božího života a Jeho požehnání na ně nebude moci spočinout. ‚Varuj se,‘ řekl Mojžíš, ‚abys nezapomněl na Hospodina, svého Boha, a nezanedbával zachovávání Jeho přikázání, Jeho ustanovení a Jeho nařízení, která ti dnes přikazují; aby se nestalo, že až se najíš a nasytíš, vystavíš si krásné domy a budeš v nich bydlet, až se rozmnoží tvá stáda a tvůj skot, až se rozmnoží tvé stříbro a tvé zlato a rozmnoží se všechno, co máš, tehdy se tvé srdce povýší a ty zapomeneš na Hospodina, svého Boha.... A ve svém srdci řekneš: Mé síla a moc mé ruky mi získaly toto bohatství.... I stane se, jestliže vskutku zapomeneš na Hospodina, svého Boha, a budeš chodit za jinými bohy, sloužit jim a klanět se jim, dosvědčuji vám dnes, že jistě zahynete. Jako národy, které Hospodin zahazuje před vaší tvář, tak zahynete i vy, protože jste neuposlechli hlasu Hospodina, svého Boha.‘ Deuteronomium 8,11–14.17.19.20.“

„Židovský lid toto varování nevyslyšel. Zapomněli na Boha a ztratili ze zřetele své vznešené výsadní postavení jako Jeho zástupci. Požehnání, která obdrželi, nepřinesla světu žádné požehnání. Všechny své přednosti přivlastnili k vlastnímu oslavení. Okradli Boha o službu, kterou od nich vyžadoval, a své bližní připravili o náboženské vedení i o svatý příklad. Podobně jako obyvatelé předpotopního světa následovali každý výtvar svých zlých srdcí. Tak způsobili, že posvátné věci vypadaly jako fraška, když říkali: ‚Chrám Hospodinův, chrám

Hospodinův, chrám Hospodinův je toto‘ (Jeremjáš 7,4), a přitom zároveň překrucovali Boží charakter, zneuctívali Jeho jméno a poskvrňovali Jeho svatyni.“

„Vinaři, kteří byli postaveni do správy Pánovy vinice, se zpronevěřili svěřené důvěře. Kněží a učitelé nebyli věrnými vychovateli lidu. Nestavěli mu stále před oči Boží dobrotu a milosrdenství ani Jeho nárok na jejich lásku a službu. Tito vinaři hledali svou vlastní slávu. Toužili přivlastnit si plody vinice. Jejich snahou bylo přitahovat pozornost a pocty k sobě samým.“

„Vina těchto vůdců v Izraeli nebyla jako vina obyčejného hříšníka. Tito muži stáli pod nejslavnějším závazkem vůči Bohu. Zavázali se učit: ‚Takto praví Hospodin‘ a uvádět přísnou poslušnost do svého praktického života. Místo toho však překrucovali Písma. Nakládali na lidi těžká břemena a vynucovali obřady, které zasahovaly do každého kroku života. Lid žil v neustálém neklidu, neboť nemohl splnit požadavky stanovené rabíny. Když viděli nemožnost zachovávat lidská přikázání, stávali se nedbalými vzhledem k Božím přikázáním.“

„Pán poučil svůj lid, že On je vlastníkem vinice a že veškerý jejich majetek jim byl svěřen do správy, aby jej užívali pro Něho. Avšak kněží a učitelé nevykonávali dílo svého posvátného úřadu, jako by nakládali s Božím vlastnictvím. Soustavně Ho okrádali o prostředky a možnosti, které jim byly svěřeny k rozšíření Jeho díla. Jejich lakomství a chamtivost způsobily, že jimi pohrdali i pohané. Tak byl pohanskému světu dán podnět k tomu, aby si nesprávně vykládal Boží povahu a zákony Jeho království.“

„S otcovským srdcem Bůh snášel svůj lid. Domlouval jim milosrdenstvími udílenými i milosrdenstvími odňatými. Trpělivě před ně stavěl jejich hříchy a ve shovívavosti čekal na jejich uznání. Proroci a poslové byli posíláni, aby naléhali na Boží nárok vůči vinařům; avšak místo aby byli přijati, bylo s nimi jednáno jako s nepřáteli. Vinaři je pronásledovali a zabíjeli. Bůh posílal ještě další posly, ale dostalo se jim téhož zacházení jako prvním, jen s tím, že vinaři dávali najevo ještě odhodlanější nenávist.“

„Jako poslední prostředek poslal Bůh svého Syna se slovy: ‚Budou mít úctu k mému Synu.‘ Jejich odpor je však učinil pomstychtivými, a říkali si mezi sebou: ‚To je dědic; pojďte, zabijme Ho a zmocněme se jeho dědictví.‘ Pak nám zůstane vinice, abychom se z ní těšili a s jejím ovocem nakládali, jak se nám zlíbí.“

„Židovští vůdcové nemilovali Boha; proto se od Něho odřízli a odmítli všechny Jeho návrhy na spravedlivé urovnání. Kristus, Bohem Milovaný, přišel uplatnit nároky Majitele vinice; vinaři se však k Němu chovali s okázalým pohrdáním a říkali: Nechceme, aby tento člověk nad námi kraloval. Záviděli Kristu krásu Jeho charakteru. Jeho způsob vyučování daleko převyšoval jejich, a oni se obávali Jeho úspěchu. Domlouval jim, odhaloval jejich pokrytectví a ukazoval jim jisté důsledky jejich jednání. To je přivádělo k šílenství. Palčivě pocíťovali výtky, které nedokázali umlčet. Nenáviděli vysokou míru spravedlnosti, kterou Kristus neustále předkládal. Viděli, že Jeho učení je staví do světla, v němž bude jejich sobectví odhaleno, a rozhodli se, že Ho zabijí. Nenáviděli Jeho příklad pravdomluvnosti a zbožnosti i vznešenou duchovnost zjevovanou ve všem, co činil. Celý Jeho život byl výčitkou jejich

sobectví, a když přišla závěrečná zkouška, zkouška, která znamenala poslušnost k věčnému životu nebo neposlušnost k věčné smrti, zavrhli Svatého Izraele. Když byli vyzváni, aby si vybrali mezi Kristem a Barabášem, volali: „Propust' nám Barabáše!“ Lukáš 23,18. A když se Pilát zeptal: „Co tedy mám učinit s Ježíšem?“, zuřivě křičeli: „Ukřižuj ho!“ Matouš 27,22. „Mám ukřižovat vašeho krále?“ zeptal se Pilát, a od kněží a vůdců přišla odpověď: „Nemáme krále, jen císaře.“ Jan 19,15. Když si Pilát myl ruce a říkal: „Jsem nevinný krví tohoto spravedlivého“, kněží se připojili k nevědomému davu a vášnivě prohlašovali: „Jeho krev na nás a na naše děti.“ Matouš 27,24.25.“

„Tak židovští vůdci učinili svou volbu. Jejich rozhodnutí bylo zaznamenáno v knize, kterou Jan viděl v ruce Toho, jenž seděl na trůnu, v knize, kterou nikdo nemohl otevřít. Se vši svou mstivostí se toto rozhodnutí objeví před nimi v den, kdy tuto knihu odpečetí Lev z pokolení Judova.

„Židovský národ choval představu, že je oblíbencem nebe a že má být vždy vyvyšován jako Boží církev. Prohlašovali, že jsou dětmi Abrahamovými, a základ jejich prosperity se jim zdál tak pevný, že vzdorovali zemi i nebi, aby je zbavily jejich práv. Svým životem nevěností se však připravovali na odsouzení z nebe a na odloučení od Boha.

„V podobenství o vinici, poté co Kristus před kněžími vylíčil vrcholný čin jejich ničemnosti, položil jim otázku: „Když tedy přijde pán vinice, co učiní těm vinařům?“ Kněží sledovali vyprávění s hlubokým zájmem a, aniž by uvážili, jak se tato věc vztahuje na ně samé, připojili se k lidu v odpovědi: „Ty zlé bídačky bídně zahubí a vinici svou pronajme jiným vinařům, kteří mu budou odevzdávat plody v jejich čas.““

„Nevědomky nad sebou vynesli vlastní rozsudek. Ježíš na ně pohlédl a pod pronikavostí Jeho zkoumavého pohledu poznali, že čte tajemství jejich srdcí. Jeho božství před nimi zazářilo s nezaměnitelnou mocí. Ve vinařích spatřili obraz sebe samých a bezděčně zvolali: „Nedejž toho Bůh!““

Kristus se slavnostní vážností a lítostí položil otázku: „Nikdy jste nečetli v Písmu: Kámen, který stavitelé zavrhli, ten se stal kamenem úhelným; to se stalo od Pána a je to podivuhodné v našich očích? Proto vám pravím: Království Boží bude vám odňato a bude dáno národu, který ponese jeho ovoce. A kdo padne na tento kámen, bude rozdrcen; na koho však on padne, toho rozdrtí v prach.“

„Kristus by byl odvrátil zkázu židovského národa, kdyby ho byl lid přijal. Avšak závist a žárlivost je učinily neoblomnými. Rozhodli se, že Ježíše Nazaretského jako Mesiáše nepřijmou. Odmítli Světlo světa, a od té chvíle byl jejich život obklopen temnotou, temnou jako půlnoční tma. Předpovězená zkáza přišla na židovský národ. Jejich vlastní prudké vášně, neovládané, způsobily jejich zkázu. Ve svém slepém hněvu ničili jeden druhého. Jejich vzpurná, zatvrzelá pýcha na ně přivolala hněv jejich římských dobyvatelů. Jeruzalém byl zničen, chrám obrácen v trosky a jeho místo zoráno jako pole. Synové Judy zahynuli nejstrašnějšími způsoby smrti. Miliony byly prodány, aby sloužily jako otroci v pohanských zemích.“

„Jako národ Židé nesplnili Boží záměr a vinice jim byla odňata. Výsady, jichž zneužili, i dílo, jimž pohrdli, byly svěřeny jiným.

„Podobenství o vinici se nevztahuje pouze na židovský národ. Má poučení i pro nás. Církev v této generaci byla Bohem obdařena velikými výsadami a požehnáními a On očekává odpovídající ovoce.“ Christ's Object Lessons, 284–296.

Knihy Jóel určuje dějiny pozdního deště na konci světa. Pozdní déšť je Božím posledním výstražným poselstvím třetího anděla ze Zjevení čtrnácté kapitoly. Ačkoli pozdní déšť představuje poselství třetího anděla, představuje také proces sdělování mezi Božstvím a lidstvem, jak jej symbolizují Zachariášův zlatý olej, raný a pozdní déšť, oheň z oltáře a další zobrazení. Pozdní déšť není jen poselstvím a procesem sdělování mezi Bohem a člověkem, nýbrž je také jedinou posvěcenou „metodologií“ studia Bible, potvrzenou v Božím slově. Touto metodologií je Izaiášovo „řádek za řádkem“, obsažené ve dvacáté osmé kapitole.

Na počátku starověkého i novodobého Izraele Bůh, „vinař“, vyvedl Izrael „z pustiny“. Ať už šlo o zajetí čtyř set třiceti let v Egyptě, nebo o zajetí temného středověku od roku 538 do roku 1798, Izrael byl vyveden „z pustiny“, neboť „pustina“ je symbolem otroctví a zajetí. Ať už šlo o starověký doslovný Izrael, nebo o novodobý duchovní Izrael, Bůh je vysvobodil z pouštního zajetí a „ustanovil“ je „za své vlastní vyvolené vlastnictví, Hospodinovu vinici“, povoláné být kněžími a knížaty, jimž bylo „svěřeno“ výsadní právo zastupovat „Boží výroky“. „Výroky“ pro starověký Izrael představoval Zákon a pro novodobý Izrael jak Zákon, tak proroctví.

„Bůh povolal svou církev v této době, tak jako povolal starověký Izrael, aby stála jako světlo na zemi. Mocným sekýrem pravdy, poselstvími prvního, druhého a třetího anděla, je oddělil od církví i od světa, aby je přivedl do svaté blízkosti k sobě. Učinil je správci svého zákona a světil jim veliké pravdy proroctví pro tento čas. Podobně jako svaté výroky svěřené starověkému Izraeli jsou i tyto posvátným svěřeným úkolem, který má být oznámen světu. Tři andělé ze Zjevení 14 představují lid, který přijímá světlo Božích poselství a vychází jako jeho nástroj, aby rozezněl výstrahu po celé délce i šířce země.“ Testimonies, svazek 5, 455.

Moderní Izrael byl ustanoven, aby pod mocí pozdního deště hlásal hlasité volání třetího anděla, zatímco ve své osobní zkušenosti pod mocí Ducha svatého zjevuje Kristův charakter. Hlasité volání třetího anděla se naplňuje během vylití pozdního deště, v době, kdy je skupinou mužů, opojených vínem Babylóna, prosazováno falešné poselství pozdního deště o pokoji a bezpečí. To jsou Izajášovi opilci z Efraima a Joelovi pijáci vína, jimž je nové víno odňato od úst. Ti, kteří přijímají pravé poselství pozdního deště, jsou představeni Danielem, Míšaelem, Chananjášem a Azarjášem, kteří odmítli babylónský pokrm ve prospěch nebeské stravy. To je oněch sto čtyřicet čtyři tisíc, kteří zpívají píseň Mojžíšovu a Beránkovu, ale také píseň vinice, neboť podobenství o vinici se naplnilo v dějinách Mojžíše na počátku smluvního vztahu starověkého Izraele a naplnilo se znovu na konci smluvního vztahu starověkého Izraele v dějinách Beránka.

Píseň o vinici končí tím, že bývalý smluvní lid je pominut, když je nový smluvní lid oddáván Pánu. Pán pominul ty, kdo zemřeli během čtyřicetiletého putování po poušti, a vstoupil do smlouvy s Jozuem právě v téže době, kdy se rozváděl s těmi, kteří měli zemřít. Pán se rozváděl se starověkým

Izraelem právě v téže době, kdy se ženil s křesťanskou církví. Alfa neboli počáteční dějiny jsou představovány Mojžíšem a ómega je představována Beránkem. Dějiny, které oba představují, jsou dějinami podobenství o vinici; proto je Izajášova píseň o vinici Janovou Zjeviteli písní Mojžíše a Beránka.

V příštím článku budeme v těchto úvahách pokračovat.

„To nejsou slova sestry Whiteové, nýbrž slova Páně, a Jeho posel mi je předal, abych je předala vám. Bůh vás vyzývá, abyste již déle nejednali proti Němu. Bylo dáno mnoho napomenutí ohledně mužů, kteří tvrdí, že jsou křesťany, a přitom zjevují vlastnosti satana, duchem, slovem i činem působí proti postupu pravdy a jistě krácejí cestou, po níž je vede satan. Ve své zatvrzelosti si přisvojili moc, která jim v žádném případě nenáleží a kterou by neměli vykonávat. Praví veliký Učitel: ‚Převrátím, převrátím, převrátím.‘ Lidé v Battle Creeku říkají: ‚Chrást Hospodinův, chrám Hospodinův jsme my,‘ ale používají obyčejný oheň. Jejich srdce nejsou změkčena ani podrobena Boží milostí.“ Manuscript Releases, svazek 13, 222.

„Boží trpělivost má svůj cíl, avšak vy jej maříte. Dopouští, aby nastal takový stav věcí, jemuž byste si přáli později zabránit, ale tehdy již bude příliš pozdě. Bůh přikázal Eliášovi, aby pomazal krutého a lstivého Chazaele za krále nad Sýrií, aby byl metlou modlářského Izraele. Kdo ví, zda vás Bůh nevydá klamům, které milujete? Kdo ví, zda kazatelé, kteří jsou věrní, pevní a pravdiví, nejsou posledními, kdo ještě nabídnou evangelium pokoje našim nevďečným církvím? Možná že zhoupci se již cvičí pod satanovou rukou a jen čekají na odchod ještě několika praporečnicků, aby zaujali jejich místo a hlasem falešného proroka volali: ‚Pokoj, pokoj,‘ když Hospodin o pokoji nemluvil. Zřídka pláču, ale nyní shledávám, že mám oči zastřené slzami; padají na můj papír, zatímco píši. Je možné, že zanedlouho mezi námi umlkne veškeré prorokování a hlas, který burcoval lid, již nebude rušit jejich tělesné dřimoty.“

„Až Bůh vykoná na zemi své neobvyklé dílo, až svaté ruce již neponesou schránu, běda dopadne na lid. Kéž bys byl poznal, právě i ty, v tento svůj den, to, co náleží k tvému pokoji! Kéž by náš lid, jako Ninive, činil pokání ze vši své síly a věřil z celého svého srdce, aby od nich Bůh odvrátil svůj prudký hněv.“ Testimonies, svazek 5, 77.

„Jestliže budete pěstovat zatvrzelost srdce a v pýše a vlastní spravedlnosti nevyznáte své viny, budete ponecháni napospas satanovým pokušením. Jestliže se, když vám Pán zjevuje vaše chyby, nebudete kát ani je nevyznáte, jeho prozřetelnost vás povede znovu a znovu přes tutéž půdu. Budete ponecháni, abyste se dopouštěli omylů podobného rázu, budete i nadále postrádat moudrost a budete nazývat hřích spravedlností a spravedlnost hříchem. Množství svodů, které budou převládat v těchto posledních dnech, vás obklopí a vy změníte vůdce, aniž budete vědět, že jste tak učinili.“ Review and Herald, 16. prosince 1890.